

LIBRIS

Editor: Luminița Bratu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Georgeta Nicolae

We know
books

Titlul original: THE GODS WERE ASTRONAUTS

Copyright © 2001, 2002, 2023

by Erich von Daniken

Copyright © 2025 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DÄNIKEN, ERICH VON

Zei au fost cosmonauți: identitatea extraterestră a vechilor zei este revelată/Erich von Däniken. - Pantelimon:

Prestige, 2025

ISBN 978-630-332-129-5

001.94

902

TOATE DREPTURILE, REZERVATE.

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi utilizată sau reprodusă în vreun fel fără permisiunea scrisă a editurii, cu excepția citatelor scurte, încorporate în articole critice sau în recenzii.

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Erich von Däniken

ZEI au fost COSMONAUȚI

Identitatea extraterestră
a vechilor zei este revelată

Traducere de Irina Apostolescu

PRESTIGE
București - 2025

Toate citatele din Biblie provin din Biblia King James,
Vechiul și Noul Testament.

Această carte propune și oferă probe convingătoare că îngerii
înaripați care populează Biblia, Coranul și alte texte religioase
din diferite culturi ale lumii au fost, de fapt, extraterestri ce au
vizitat Pământul, cu multe ere în urmă. Provocatoare, din punct
de vedere intelectual, pe alocuri, de necrezut, aceste descoperiri
zguduie din temelii atât știința, cât și credința.”

CUPRINS

<i>Prefață la noua ediție</i>	7
<i>Introducere</i>	9
CAPITOLUL 1:	
Alt fel de oră de religie ¹	15
CAPITOLUL 2:	
Minciunile din jurul evenimentului de la Fátima.....	87
CAPITOLUL 3:	
Păduri întregi de stupe	143
CAPITOLUL 4:	
Armele zeilor	179
<i>Postfață</i>	257
<i>Note</i>	263

Vechile explicații nu mai sunt pe măsura acestui gen de informații. La urma urmei, Enoh a trăit înainte de Potop; era un om din epoca de piatră. Nu putea pricepe nimic din fazele Lunii, ce să mai vorbim despre orbita Pământului și mișcarea lui de rotație în jurul Soarelui!... Dar informația a curs spre el. Informație științifică. Ea nu provenea dintr-un cataclism natural, precum un cutremur, o erupție vulcanică sau o furtună grozavă. Zeii cei vechi erau reali.

Acesta este subiectul cărții de față. Analizez vechile scrieri sfinte, dar și pe cele mai puțin sfinte, le examinez punctele contradictorii, dar și experiențele revelate, care indică în mod clar vizita ciudaților astronauti. Prin urmare, și speranța populară – încă vie – în coborârea din cer a unor salvatori nepământeni, care străbate religiile și civilizațiile lumii. Cu multe mii de ani în urmă, acei zeii au promis că se vor întoarce pe Pământ. Nădejdea revenirii lor încă bântuie prin toate religiile. Între timp, zeii au revenit.

În această carte, folosesc exemplul aparițiilor de la Fátima, Portugalia. Se spune că în 1917 trei copii păstori au văzut-o pe Fecioara Maria, iar optzeci de mii de oameni ar fi fost martorii unui așa-numit miracol solar. Cu toții au văzut un disc luminos pe cer, care și-a schimbat culoarea și a rămas vizibil timp de opt minute. Biserica Catolică a interpretat evenimentul ca pe o apariție a Maicii Domnului. Eu pot dovedi că nimic dintre acestea nu este adevărat și că Papii au aflat despre extraterestri încă din 1917, iar susținătorii lor nu spun adevărul despre Fátima.

Scopul acestei cărți este acela de a-l fascina pe cititor și de a-i furniza cunoaștere, pe care să o poată cântări și singur. De cele mai multe ori, o biblie este suficientă.

Erich von Däniken

15 aprilie 2022

INTRODUCERE

Era acum șaptezeci și cinci de ani, la școala generală din orașelul elvețian Schaffhausen. Pe atunci, aveam vreo zece ani și ascultam cum profesorul de religie ne povestea despre o bătălie care s-a dat cândva, demult, în Rai. Într-o zi, Arhanghelul Lucifer s-a înfățișat la tronul lui Dumnezeu cu alaiul său îngeresc și i-a zis răspicat: „Noi nu te mai slujim de-acum înainte!”. După care, Atotputernicul i-a ordonat Arhanghelului Mihail să-i izgonească din Rai pe Lucifer și pe toți îngerii lui răzvrățiți. Mihail a dus la bun sfârșit această sarcină, cu sabia lui de foc. Din acea zi – așa ne-a spus profesorul de religie – Lucifer a devenit Satana, iar adepții lui tot ard în focurile iadului.

În seara aceea, pentru prima dată, în copilărie, am căzut pe gânduri. Noi, copiii, auziserăm de la toată lumea că Raiul este locul fericirii depline, acolo unde toți oamenii buni ajung după moarte. Un loc unde toate sufletele se unesc cu Domnul. Cum de poate fi ceartă într-un asemenea tărâm minunat, unde domnește numai bucuria, unde unirea cu Domnul Dumnezeu este perfectă și unde nu există împotrivire, nici gâlceavă? De ce, de ce au vrut Lucifer și îngerii lui să se răzvrătească dintr-odată împotriva Atotputernicului, părintele tuturor?

Mama mea, la care am căutat răspuns, nu m-a putut ajuta. Tulburată, mi-a răspuns că la Dumnezeu totul este posibil. Așa a fost lăsat. Chiar și imposibilul.

Mai târziu, la liceu, când am învățat latina, am înțeles că numele *Lucifer* este format din două cuvinte: *lux* (lumină) și *ferre* (a face, a purta). Lucifer înseamnă Făcătorul Luminii,

Aducătorul de Lumină. Dintre toate creaturile, Diavolul fusese Aducătorul Luminii? Revelația mea - grație limbii latine - m-a aruncat, de fapt, într-un întineric și mai adânc.

Douăzeci de ani mai târziu, studiam cu osârdie Vechiul Testament, așa cum numesc creștinii Vechile Tradiții. Acolo am citit aceste cuvinte ale profetului evreu Isaia (740 î. Hr.):

„Cum ai căzut tu din ceruri, stea strălucitoare, fecior al dimineții! Cum ai fost aruncat la pământ, tu, biruitor de neamuri! Tu, care ziceai în cugetul tău: «Ridica-mă-voi în ceruri și mai presus de stelele Dumnezeului celui puternic voi așeza jilțul meu! În muntele cel sfânt voi pune sălașul meu»...” (Isaia 14:12-13)

Se prea poate ca acest verset din Isaia să fi fost schimbat de-a lungul mileniilor. Dar ce-o fi fost, de fapt, în mintea profetului? În așa-numita „Revelație” a Sfântului Ioan (autorul profeției Apocalipsei), putem citi altă aluzie clară la bătălia din ceruri - capitolul 12, versetul 7:

„Și s-a făcut război în cer: Mihail și îngerii lui au pornit război cu balaurul. Și se războiau și balaurul, și îngerii lui. Și n-a izbutit el, nici nu s-a mai găsit pentru ei loc în cer.”

Ciudad. Vechile tradiții ale altor popoare sprijină și ele ideea acestor bătălii, care nu ar fi doar plăsmuiri ale imaginației. În „Cartea egipteană a morților”, o colecție de texte care au fost puse în sarcofagul unei mumii, pentru ca acesta să știe regulile de bună purtare în lumea de dincolo, citim că Ra, preaputernicul zeu al Soarelui, s-a războit cu fiii răzvrățiți ai cerului. Zeul Ra, aflăm, nu și-a părăsit o clipă „oul” în timpul bătăliei.¹

Lupte în Rai? În univers? Sau, mai degrabă, strămoșii noștri cei neștiutori se refereau la luptele interioare dintre bine și rău, purtate de fiecare ființă omenească? Vor fi văzut bătălia dintre stihiiile naturii, în timpul unei furtuni zbuciumate, și au conchis că așa trebuie să arate și o confruntare cosmică? Niște nori negri care acoperă Soarele? Sau poate că la baza acestei imaginații debordante stă o eclipsă de Soare, când un căpcăun încerca să înghită astrul zilei? Niciuna dintre aceste explicații, oricât de plauzibile, nu ne va lămuri mai mult de-atât, după cum voi demonstra. Dacă lupta dintre Lucifer și Mihail ar fi fost doar o legendă iudaică, ne-ar fi fost de-ajuns să înflorim pe marginea ei. Dar sfera sa de răspândire este mult mai extinsă, iar poveștile străvechi nu fac decât să-i înmulțească variațiunile.

De mii de ani, mănăstirile tibetane adăpostesc textele *dzyan*. Unele scrieri originale, despre care nu știm dacă mai există, ar putea fi sursa multor fragmente *dzyan* ce au apărut în bibliotecile templelor indiene. Vorbim despre sute de hrisoave scrise în sanscrită, fiecare fiind învelit în câte două plăcuțe de lemn. Într-unul dintre acestea putem citi că „în a patra vârstă a lumii”, fiii au fost chemați să-și creeze semeni. O treime dintre fii au refuzat să îndeplinească porunca:

Cele mai vechi roți se învârteau când în sus și când în jos. Icrele Mamei au umplut Totul. Creatorii s-au războit cu nimicitorii în luptele Nemărginitului... Fă-ți socotelile, Lanoo, dacă vrei să capeți adevărata vârstă a roții tale.
(*sublinierea autorului*)²

Am comentat câteva aspecte ale mitologiei grecești în ultima mea carte.³ Și mitologia greacă începe cu o bătălie

în cer. Copiii lui Uranus s-au răsculat împotriva ordinii divine a creatorului lor. Au urmat bătălii înfricoșătoare, iar Zeus, Tatăl zeilor, este doar *unul* dintre învingători. Prometeu a fost unul dintre aceia care i s-au opus lui Zeus - și această luptă având loc tot în „Rai” - fiindcă a furat focul zeilor din Cer și l-a adus pe Pământ. Prometeu - Lucifer. Aducătorul de Lumină?

La celălalt capăt al lumii, departe de Grecia, se află Noua Zeelandă. Acum o sută treizeci și cinci de ani, etnologul John White îi întreba pe vechii preoți Maori despre legendele lor. Și ele începeau cu o luptă în Rai.⁴ Câțiva dintre fiii lui Dumnezeu s-au răsculat împotriva tatălui. Pe șeful luptătorilor cerești îl chema Ronga-mai, iar după izbândă, și-a îngăduit să fie slăvit și pe Pământ.

*Semăna cu o stea orbitoare, cu o flacără, cu un soare.
Oriunde cobora, Pământul se spulbera, nori de colb or-
beau soborul, larva via ca tunetul și se auzea de de-
parte, ca marea turbată într-o scoică.*

Nu putem să ne prefacem că nu înțelegem aceste relatări, îngrămădindu-le într-un raport de psihanaliză. Memoria străveche este păstrată în ele. În Drona Parva,⁵ cea mai veche legendă indiană, bătăliile din cer sunt descrise la fel ca în legendele iudaice care nu fac parte din Vechiul Testament.⁶ Și aici se vorbește de „roți sfinte”, „în care sălășluiesc heruvimii”. Desigur, astfel de locații nu ne sunt nouă la îndemână, ele se află „în Rai”, „printre stele”.

Etimologii ne asigură că trebuie să privim totul într-o cheie simbolică.⁷ Aceste povești aiurite sunt doar mituri.⁸ Doar? În ce arbore genealogic ar trebui să ne suim din nou,

dacă tot ce putem găsi în mitologie este doar un simbol? Și dacă sunt simboluri, ce simbolizează ele? Cuvântul „simbol” vine din grecescul „symballein” și înseamnă „a arunca împreună”. Dacă miturile trebuie înțelese doar ca valoare simbolică, aș vrea să știu ce lucruri au fost „aruncate împreună”. Nicio încercare de a ne alinia la analiza simplistă a miturilor nu ne va scoate la lumină. Am devenit o societate care acceptă nediscriminatoriu cele mai contradictorii tradiții și căreia religiile îi spun ce și cum să creadă. Însă, în mod clar, nu suntem pregătiți să deschidem ochii în fața câtorva adevăruri. Când eu susțin că Biblia, dar mai ales primele cărți ale Vechiului Testament, debordează de contradicții și povești de groază, că Dumnezeu care i-a vorbit lui Moise nu poate fi unul și același cu adevăratul Părinte al Întregii Creații, oamenii se simt insultați și îmi cer dovezi, ca să le treacă ofuscarea. Când le dau dovezi, tot eu primesc lovituri cu duiumul. De ce? Pentru că noi nu trebuie să ne punem la îndoială convingerile și credința. Desigur, mă refer la convingerile grupărilor religioase majoritare. Dacă atac credințele unui grup mai puțin însemnat, regula nu se mai aplică.

Omenirea a trecut pragul unui nou mileniu. În ceea ce mă privește, mă simt răspunzător să analizez vechile tradiții, propunându-mi noi provocări.

ALT FEL DE ORĂ DE RELIGIE

Știința este singurul leac împotriva superstițiilor.

– HENRYT. BUCKLE

Nu încapă îndoială că oamenii se îndoiesc și se tem de Dumnezeu. Fiecare dintre noi și-a pus întrebarea: Cum îngăduie Dumnezeu așa ceva? Este o interogație valabilă pe toată linia, în cazul milioaneilor de evrei maltratați și uciși în al Doilea Război Mondial, dar și pentru victimele torturilor nemiloase din lume. Cum de-a îngăduit Dumnezeu chinuirea și uciderea copiilor nevinovați? Cum lasă El să se întâmple catastrofe naturale, aducătoare de foamete și suferință atâtor oameni? Cum îi lasă pe creștini să fie oropsiți pentru El; cum de-i lasă pe oameni să fie măcelăriți în felurite și mârșave chipuri, iar pe creștinii fanatici să-i tortureze inimaginabil, atroce, pe alți creștini și pe așa-zisele vrăjitoare? Lista de întrebări despre neînțelesele motive pentru care Dumnezeu a permis toate aceste lucruri este nesfârșită, iar răspunsurile, pe care le înghițim de-a valma, odată cu uimirea, sunt întotdeauna aceleași. Dumnezeu are – așa începe tratamentul nostru de îndoctrinare – un loc ales în Rai pentru aceste victime. Acolo, în împărăția cerurilor, ele vor fi răsplătite regește. Cântarul Domnului este de neînțeles, dar drept. Omul cugetă, dar Domnul călăuzește. Noi nu trebuie să întrebăm „de ce”, ne domolesc teologii creduli. Doar Dumnezeu știe „de ce”.

Poate că da. Dar același Dumnezeu – cel puțin așa ne spun tradițiile creștină, iudaică și musulmană – ne-a creat după chipul și asemănarea Lui. Așa citim în Facere și este socotit adevărat în cele trei mari religii ale lumii:

„Și a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!», Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie.” (Facerea 1:26-27; sublinierea autorului)

Dacă omul îi seamănă leit lui Dumnezeu, ar trebui să fie și inteligent. Și suntem cu toții de acord că atunci când ne gândim la Dumnezeu ne închipuim cea mai înaltă formă de inteligență. Formele inteligente de viață au obiceiul să pună întrebări și să caute răspunsuri. Ființele inteligente nu cred în baliverne vechi. Iar dacă noi *nu* semănăm cu Dumnezeu, ființe inteligente tot suntem, chiar dacă „nu așa ca El”. Aici, prin „inteligentă”, eu înțeleg civilizație, în cea mai largă accepțiune a termenului, ceva ce ne separă de animale. Și încă ceva: Dumnezeu ar trebui să fie nu doar cea mai inteligentă entitate vie, ci și una indestructibilă. Dar Dumnezeul pe care îl cunoaștem în Vechiul Testament nu este așa. După ce a creat bărbatul și femeia, Domnul a văzut că „iață, erau bune foarte” (Facerea 1:31). La asta ne și așteptăm din partea unei lucrări divine. Dar același Dumnezeu, care l-a creat pe om, s-a căit, la scurtă vreme, pentru ceea ce tocmai făcuse:

„l-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Și a zis Domnul: «Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut.» (Facerea 6:6)

De neînțeles! Mai întâi, Dumnezeu, care nu dă greș, creează animalele și omul, descoperă că sunt bune, apoi își regretă fapta. Este aceasta o atitudine divină?

O altă trăsătură a dumnezeirii este veșnicia. Dumnezeu cel adevărat trebuie să fie în afara timpului. El nu are nevoie să experimenteze, pentru ca apoi să aștepte și să vadă cum i-au ieșit încercările. Însă tocmai acest lucru se întâmplă în Vechiul Testament, în câteva rânduri. După ce Dumnezeu a creat oamenii, i-a așezat pe amândoi în Grădina Raiului. Acolo, Adam și Eva aveau voie să facă orice, mai puțin un lucru: să mănânce din măr. Nu contează că mărul simbolizează altceva aici – păcatul sau primul act sexual. Există o interdicție. Dumnezeu cel Veșnic ar fi trebuit să știe de la bun început că făpturile sale îi vor călca porunca – ceea ce s-a și întâmplat, iar El, mâniat profund, ne alungă primii strămoși din Paradis. Biserica creștină a reușit performanța de a încorona acest paradox cu și mai multe concepte lipsite de logică: toți descendenții din Adam și Eva poartă stigmatul „păcatului originar”, pe care îl vor răscumpăra prin sacrificarea unicului Fiu al lui Dumnezeu. Mai crunt de atât, nici că s-ar putea.

În fiecare carte a mea repet că sunt un om credincios, cu teamă de Dumnezeu. Mă rog în fiecare zi. Mintea mea, atâta câtă am, nu este în stare să-l definească pe El. Au încercat s-o facă alții mai vrednici decât mine; totuși, în ceea

ce mă privește, Dumnezeu este ceva extraordinar și fără îndoială unic. Accept concluzia marilor religii ale lumii: nu poate fi decât un singur Dumnezeu. Și ceea ce numim noi Dumnezeu trebuie să fie de neînvins, veșnic, omniprezent și atotputernic. Acestea sunt minimele condiții de bază pentru a ne închina Domnului din toată inima. Nu vom putea vreodată să-L descriem pe Creator ori să surprindem Duhul Sfânt într-un registru temporal și cu unelte lumești.

Știința ne spune că, la început, totul a fost o explozie de hidrogen. Și cine a provocat Big Bang-ul? Ce era înainte de Big Bang? Big Bang-ul, ne spun cei mai mîntoși astrofizicieni, s-a produs acum cincisprezece mii de milioane de ani și a durat o fracțiune de secundă. Dar noi nu suntem în stare să explicăm acea fracțiune de secundă. Nimic nu iese din nimic - până și cele mai complicate formule matematice rămân incapabile în fața acestei ecuații.

Pe lângă teoria relativității, Albert Einstein (1879-1955) a formulat și teoria mai puțin cunoscută a gravitației. Amândouă explică macrocosmosul sau „marele nostru univers”, să spunem așa. Apare apoi un alt geniu al fizicii, Werner Heisenberg (1901-1976), care a dezvoltat formule de fizică cuantică, pe care nici astăzi nu le pot înțelege decât specialiștii. Comportamentul microcosmosului poate fi explicat cu ajutorul fizicii cuantice. Ce se întâmplă în spatele acelor particule subatomice? Ca să fiu mai clar, trebuie să mărturisesc că ambele teorii - a gravitației și a fizicii cuantice - ar trebui să se întâlnească în Big Bang. Dar teoriile matematice care încearcă să apropie cele două concepții științifice nu sunt decât o înșiruire de numere absurde și de formule lipsite de sens. Nu par să se lege unele cu altele. Nu există o teorie credibilă, dar, dacă ar fi, ea s-ar chema

„gravitație cuantică”. Incubatorul universului rămâne încuiat. Spațiul și timpul, care se pare că nu au existat înainte de Big Bang, au apărut atunci, deodată. Dar ce a existat *înainte* ca spațiul și timpul să apară?

Astrofizicienii noștri cu minte ascuțită au descoperit că spațiul și timpul au venit pe lume împreună. Ei au făcut calcule interminabile și au umplut calculatoarele cu date multe, ca să ajungă la această concluzie epocală. S-au organizat conferințe internaționale, unde s-au citit studii îndelung cercetate. Dar oamenii de știință ar fi putut găsi răspunsul mult mai ușor. În dialogul „Timaeus”, scris acum două mii cinci sute de ani, Platon ne spune:

Așa că timpul s-a născut odată cu cerul, pentru ca, fiind de-un leat, să poată fi răpuși împreună, dacă va fi să fie...¹

Dacă începem cu întrebarea „Ce este Dumnezeu?”, am putea la fel de bine să întrebăm „Cine (sau ce) l-a creat pe Dumnezeu?” Este fără sfârșit sau, mai bine-zis, fără început. Oamenii au creat o figură părintească din Dumnezeu, o persoană care poruncește și pedepsește, laudă și dojenește. Cu siguranță, nu despre asta este vorba în Creație. Teologii spun că trebuie să-i recunoaștem acestui creator puterea de a deveni om, de a lua înfățișare omenească, în orice moment. Poate că așa este. Dar chiar și atunci, acest Dumnezeu personificat ar trebui să-și păstreze puterile. Evident că sunt familiarizat cu ideea de Dumnezeu a fiecărei religii și școli de filosofie, care se întâlnesc, toate, în același punct: oricine-ar fi „El”, trebuie să fie etern, dincolo de timp, perfect și omniprezent. Albert Einstein ne-a lăsat moștenire spusa: „Dumnezeu nu joacă zaruri cu universul”.

Dar cel din Vechiul Testament a jucat. Ba chiar de mai multe ori, în mod demonstrabil, nu a știut ce va veni, așa cum